

כבר חמש שנים שאנחנו בלעדיך, חמש שנים בהן יכולת לחגוג עוד 5 ימי- הולדת ולהיות היום כבר בן 25.

היית יכול להשתחרר, ולנסוע לטיייל בעולם, ולעשות פסיכומטרי, והיום בוודאי היית לומד בטכניון או באוניברסיטה אחרת. ובטח כבר היתה לך חברה מקסימה, כי כבר היית נפתח, ופחות ביישן ויותר בטוח ומעז לתת את האהבה שבך. ולנו היה אותך, עמוד תווך במשפחה, משתתף במה שקורה לנו, מייעץ בחוכמה, ממלא אותנו בגאווה על מי שאתה, אח גדול ומשמעותי לגיא ולנגה שהיו הכי מחכים לדעתך, מקשיבים לך ואוהבים לגדול איתך. אתה היית גאה בהם כי הם מדהימים, חמודים, נחוישים ומצליחים. הם בקשר טוב, אוהבים וחמים.

אבל אנחנו כבר חמש שנים בלעדיך, יכולים רק לדמיין מה היה אילו. חמש שנים שבהם יש רגעים רבים שזה לא נתפס, בדיוק כמו ברגע הראשון. ואיך זה יכול להיות, והלוואי ותחזור... חייך עצרו מלכת, וגם אצלנו נעצרה הדרך, אבל אנחנו ממשיכים, כי הזמן לא עצר מלכת, אבל אלה חיים אחרים: יש בהם שגרה ויציאה משגרה, יש בהם שמחה ועצב, יש הפתעות טובות ופחות טובות, יש בהם חששות ותקוות אבל תמיד יש בהם אותך שאיננו, שחסר לנו. חלל ריק שנמצא איתנו והיה יכול להיות אתה איתנו.

אנחנו גאים במה שהספקת, גאים בנחישות וברצון הבלתי מתפשר לגבי השרות הצבאי, גאים במי שהיית. אנחנו יודעים שהיה בך עוד המון שלא הספיק לצאת, המון פוטנציאל שעוד לא מומש, הכל היה אצלך, ושלק ונשאר איתך. ואם אתה נמצא באיזה עולם אחר אתה בטח מתממש שם ובגדול. ואנחנו פה, מתגעגעים, אוהבים, מתבוננים בך מתבונן בנו מהתמונות – יפה תואר שכמוך, עם העיניים הכחולות והחיוך החמוד.

אמא